

Sygn. akt II CNP 60/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 marca 2018 r.

skargi B. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II Ca .../16

wydanego w sprawie z powództwa W. S.

przeciwko B. W.

o zapłatę,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od skarżącego na rzecz powoda kwotę 467
(czterysta sześćdziesiąt siedem) zł tytułem kosztów
postępowania wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwany wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z 10 marca 2017 r. Zarzucił, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem przepisów prawa materialnego, to jest art. 471 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i w zw. z art. 120 § 1 k.c. na skutek błędnej wykładni.

Skarżący oświadczył, że rzeczywista szkoda, jaką poniósł w związku z wydaniem zaskarżonego wyroku wynosi 2.206 zł, gdyż taka kwota została wyegzekwowana z rachunku bankowego jego kancelarii. Stwierdził, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wyrokiem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzecznictwymi lub wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego zastosowania przepisu prawa. Niezgodność z prawem w rozumieniu omawianego przepisu musi mieć

zatem charakter kwalifikowany: elementarny i oczywisty. Jeżeli sąd nie wykracza rażąco poza granice przyznanej mu swobody orzeczniczej, to działa w ramach porządku prawnego, nawet jeżeli dokonał wykładni prawa odmiennej od przyjmowanej. Takie uchybienie mogłoby być jedynie przedmiotem zaskarżenia na drodze zwykłych środków odwoławczych, nie jest jednak wystarczające do uznania wyroku za niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2017 r., I CNP 11/16, nieopubl.). Nie można stwierdzić niezgodności z prawem orzeczenia opartego na przepisie prawa, którego treść dopuszcza możliwość różnych interpretacji i gdy za każdą z nich przemawiają uzasadnione argumenty (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, Dz.U. nr 145, poz. 1638 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05 i z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, nieopubl.).

Pozwany zarzucił, że zaskarżone przez niego orzeczenie jest niezgodne z art. 455 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. oraz z art. 471 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i w zw. z art. 120 § 1 k.c., a to ze względu na przyjęcie, iż roszczenie dochodzone przez powoda nie uległo przedawnieniu. Sąd Okręgowy szczegółowo objaśnił jednak, jaki termin przedawnienia uznaje za właściwy do zastosowania w odniesieniu do roszczenia dochodzonego przez powoda oraz od jakiej daty liczy bieg tego terminu. Stanowisko Sądu Okręgowego z całą pewnością nie może być uznane za oczywiście wadliwe. Trzeba w końcu dodać, że przedawnienie roszczenia nie czyni go niezasadnym, a jedynie niemożliwym do skutecznego dochodzenia, o ile uprawniony powoła się na stosowny zarzut, a samo podniesienie takiego zarzutu podlegać może ocenie w kontekście zasad współżycia społecznego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. oraz co do kosztów postępowania - art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w sentencji.

